

MAGYAR NÉPLAP

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI KATHOLIKUS HETILAP.

Megjelenik kétféle kiadásban; hetenkint háromszor: szerdán, pénteken és vasárnap; s hetenkint egyszer: pénteken. — Terjedelme mindig 16 oldal.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII. ker., Práter-utca 44. sz.

A „Magyar Néplap” ára hetenkint egyszeri megjelenéssel:
Egész évre 1 frt 80 kr.
Fél évre — > 95 >
Negyed évre — > 50 >
Egyes szám 4 kr.

A „Magyar Néplap” és „Mészögarda” előfizetési ára:
Egész évre 3 frt — kr.
Fél évre 1 > 50 >
Negyed évre — > 80 >

Szerkesztik:
LEPSÉNYI MIKLÓS
és
NÉMETH GELLÉRT.

A „Magyar Néplap” ára hetenkint háromszori megjelenéssel:
Egész évre 6 frt — kr.
Fél évre 3 > — >
Negyed évre 1 > 50 >

„Magyar Néplap” — hetenkint háromszor a „Mészögarda”-val:
Egész évre 7 frt 20 kr.
Fél évre 3 > 60 >
Negyed évre 1 > 80 >

Liberális fegyver.

Soha se voltunk valami magas fogalommal a liberális had küzdelmének módja és fegyverei felől. Ma se vagyunk. Tudtuk mindig, hogy ezeket a jó urakat a *husos fazék* biztosítása mindenre rá tudja venni, mert a husos fazék az ő egész lételük alapja. A kenyérkérdés pedig könnyen legyőzi az egyéni aggályokat s elhallgattatja a lelkiismeretet.

Innét van, hogy ezek a kenyérüket féltő atyafiak hazudnak, rágalmaznak, piszkolódnak oly bátorsággal és vakmerőséggel, mintha nem is volna lelkiismeretük, mely figyelmeztetné őket, hogy hazudni nem szabad; mintha nem is ismernék az Isten parancsát, mely tiltja a hazugságot; mintha nem is volna becsstelen cselekedett a rágalmazás.

A *szabadkőművesek* alapelvei között foglal helyet a *hazugság*. Azoknak van meghagyva, hogy hazugságaikban legyenek bátrak, vakmerők és állandók, mert ha ugyanazon egy hazugságot vakmerően és folytonosan hangoztatják, legyen különben bármily képtelen és alaptalan, lassan-lassan hívőkre táral és mind szélesebb körben terjed el. Utóbb pedig már meg is esküdnék rá akárhányan, hogy szent igazság az, amit valamikor a kifundálója is csak kételkedve mert világgá bocsátani. A hazugságnak sokkal előbb ad hitelt az embe-

riség mint az igazságnak. S ez az oka, hogy minden tévely gyorsabban terjedt el az igaz tanításánál. Tudta ezt *Voltaire*, mult századbeli francia író, a szabadkőművesek nagy patriárkája s azért buzdította társait folytonosan: „fiaim, csak bátran és állandóan hazudjatok; valami mindig hitre talál.”

Ezt a jeles tanácsot ugyan csak megfogadták a liberális újságírók, kik lapjaikat napról-napra undoknál undokabb rágalommal töltik meg s így kiszámíthatatlanul sokat rontanak a jó nép ártatlan lelkén. Ha másként nem tudnak ellenfeleikkel boldogulni, a piszkolás sarába markolnak és megdobálják gyalázzal, rágalommal, mocsokkal azt, ki reájuk nézve kellemetlen ember.

Erre a jeles, öblösgégéjű éhenkórász kompániára mi kellemetlenebb ma a néppártnál és kik rettenetesebbek a néppárt önzetlen lelkü vezéreinel? A pokolbeli ördögtől nem remegnek úgy mint Zichy Nándortól és Esterházy Miklós Mórictól. Hisz

a pokol ördöge jó cimborájuk; egy követ fujnak, egy célt szolgálnak, egy ösvényen járnak. De messze esik az ő ösvényük Zichy Nándor és Esterházy Miklós Móric ösvényétől!

Hisz vezéreink önzetlenül a *nép igazi javát* szolgálják, ők pedig csak a husos fazék

Mátyás királynője

Szives bizalommal kérjük tisztelt elbarátainkat, lapunknak apostoli buzgósággal való folytonos terjesztésére, mert magasztos eszméink magvait csak így leszünk képesek széles körben elvetni és magunknak a jövőt biztosítani.

Szerk.

hulladékait akarják maguknak biztosítani. — Vezéreink a kereszt dühös üldözője, a *liberalizmus* ellen szólítják zászló alá a nemzetet, ők pedig éppen a liberalizmus uralmát akarják biztosítani, mert a liberalizmustól kapják zsiros koncaikat.

Vezéreink a világhírű régi *magyar becsületességet* akarják visszaállítani, melyet a liberalizmus már kiirtott, de ők meg éppen ettől félnek legjobban, mert akkor nem lehetne fából építeni a vashidakat, nem lehetne ezüst kanalat venni az ország pénzén, nem lehetne a szegény nép véres adófilléreiből eleven képeket vásárolni. De akkor mi lenne aztán ő velük!

Vezéreink utját akarják állani a nép baromi megkínzásának, a népjog lelketlen elrablásának, melyet az *egyenlőséget és szabadságot* hangoztató liberalizmus teljesen eltiporni készül, olyformán, amint Nyitrán és Stomfán már meg is tette; de ők, a liberális atyafiak mindenre készebbek, hogysen ettől a hathatós eszköztől megváljanak s a nép jogát megbecsüljék, mert tudják nagyon jól, hogy akkor ők elmehetnek Kukutyinba valamit köszörülni.

Vezéreink az istentelenség iránya helyett a régi magyar vallásos irányt akarják behozni, melyben legnagyobb felségsértés az istenkáromlás, legnagyobb ünneprontás a vasárnap megszenteltségtelenítése, legnagyobb rablás az ártatlanok elrontása; ám, de a liberálisoknak ez az irány nem kell, mert mit szólna ehhez az ő atyamesterük: Belzebub uraság?

Vezéreink a házasság szentségét régi fényébe, méltóságába és erejébe akarják visszahelyezni, melyben a nő joga biztosítva van, a gyermekek jövője pedig nincs kitéve a bizonytalan esélynek; ezt akarják, mert meg vannak győződve, hogy az a szentség, mely egy ezredéven át malasztot harmatozott őseink családi életére és boldogokká tette őket, az a szentség teheti csak boldogokká az unokákat is. Ámde a liberálisok ezt nem akarják, önekik polgári házasság kell, mert ellenségei az egyháznak, ellenségei Jézus Krisztusnak, ellenségei az ő kegyelemeszközeinek.

Vezéreink el akarják törölni az állami anyakönyvezést s azt akarják, hogy fizetett hivatalnokok helyett tovább is a papok vezessék, kik ingyen feljesítették e kötelességet, míg most az anyakönyvezés sok-sok milliónkba kerül. Minek tehát ilyen fölösleges költséget okozni a szegény népnek, mikor sok helyen majd éhen vesznek az emberek, együtt laknak barmaikkal egészségtelen, nedves, penészes, alacsony lakásban; ruhájuk néhány rongydarabból áll, lisztjük közé fűrészport kevernek, hogy többet adjon ki s a gyerekek ne egyenek oly sokat; nincs templom, nincs elég iskola, amik pedig szükségesebbek

volnának az állami anyakönyvezésnél s bizony jobb lenne az erre fordított milliókat amazokra fordítani. Ámde a liberális uraknak kell az állami anyakönyvezés, mert mők nem törődnek az éhenhaló, rongyban ténfergő szegény néppel. Azt gondolják: csak önekik legyen meg a mindennapi kalácsuk, akkor kitűnő kormányzat van Magyarországon.

Vezéreink azt akarják, hogy változzanak meg azok a szomorú viszonyok, melyek hazánkfiai ezreit arra kényszerítik, hogy elhagyva hazájukat, Amerika kőszénbányáiban, vagy a szomszéd Romániában keressék megélhetésüket. Magyarországot földje elég áldott arra, hogy eltartson bennünket, csak ne fosztogassák ki a népet annak az ujkori bálványának a nevében, melyet *államnak* hívnak s melynek már az Uristent is alája szeretnék rendelni. A liberálisoknak nem fáj az a borzasztó tény, hogy sok jó magyarnak el kell hagynia hazáját, ha meg akar élni, mert itt már nincs számára hely. Árpád apánk földjéről kiszorít a zsidó, ez az ujkori hódító elem. Ők csak arra gondolnak, hogy meglegyen a rebach, bárkitől jön is. Ugyanezt mondotta egyik képviselőházi beszédében Tisza Kálmán is: mindegy az, hogy zsidótól jön-e az adó, vagy magyar embertől, csak befeljon. A mi vezéreink azt vallják, hogy nem mindegy bizony. Ez az ország Magyarország, ez a föld *magyar* föld, nem lehet tehát az másé, csak a *magyaré*.

Vezéreink azt akarják, hogy az államterhek egyenletesebben és igazságosabban legyenek osztva, ne úgy, mint most, amidőn úgy szólván minden teher a földbirtokra, különösen pedig a kiscgazdára esik, míg a zsidó hörze, hol sokszor néhány óra alatt milliókat szereznek, egészen adómentes. A liberálisok ezt se akarják, mert hát mivel ilyen kegyesen bánnak a zsidósággal, az milliókat juttat nekik s választási költségeiket viseli. Ha pedig érdemük szerint adóztatnák a zsidókat, az üzletet és kereskedelmet, ezt nem tennék.

Vezéreink azt akarják, hogy a *szabadipar* szorítottassék meg, mert az ipar féktelensége tönkre tette virágzó kisiparosainkat, kik ma csak gyármunkások vagy koldusok, avagy egyszerre mindakettők. A liberálisok ettől is fáznak, mert ez megint csak a zsidó nagytökének volna ártalmára, amely bennük a szuszt tartja. Azért hát inkább koldussá teszik hazánk összes iparosát, mintsem a tulságos gyáripart korlátok közé szorítanák.

Vezéreink azt akarják, hogy a bevett felekezetek egyenlő jogokat élvezzenek s azért követelik a katolikus önkormányzatot, melyet protestáns hazánkfiai már 105 esztendőn át bírnak.

Mindezek oly követelések, melyek a magyar nép szívéből fakadnak ki s melyek minden magyar

szívbe
hog
szóló
követ
a nép
datlan
megg
rende
ket a
halmo
liberá
igy m
az üv
össze
ral, m
külni
is. Fe
lázko
veszte
hiába
néppá
sággal
lanna
s a m
és gy
otrom
vezére
fogják
vüket
N
hérok
reink
komis
Nem,
A
ván,
gyaláz
E
E
liberál
den u
nek m
T
felede
azt hi
Persze
mente
De a
mert r
U
Zichy
csak e
ilyen
csak r
kakat.

szívben már évtizedek óta megvannak. Most, hogy e követelések vezéreinkben országos szószólóra és hathatós támogatóra találtak, most e követelések mellett egyre-másra nyilatkozik meg a nép, azokat az ország minden részében szakadatlanul hangoztatja, állást foglal mellettük s meggyőződése nyilvánítására lázas lelkesedéssel rendezi a *néppárti gyűléseket*, melyeken vezéreinket a tisztelet és népszerűtet minden jelével elhalmozza.

De éppen ez fáj a metszett és metszetlen liberálisoknak. Halálra vannak rémülve. Ha ez így megy mindenfelé, akkor ők eltehetik fogukat az üvegalmáriomba. Vége lesz uralmuknak.

Mint a kigyó, melynek farkára hágtak, majd összezsugorodik, majd kinyulik, majd fölfelé ugrol, majd valamely falszakadékba próbál menekülni: ép így tesznek a zsidóliberális atyafiak is. Fenyegetőznek, ijesztgetnek, hazudnak, gyalázkodnak, rágalmaznak, köpködnek, csábitanak, vesztegetnek, káromkodnak. Miután látják, hogy hiába való volt minden igyekezetük, melylyel a néppártnak akartak ártani, midőn pofátlan hazugsággal elmondták minden rossznak, még hazafiatlannak is, most már fordítanak egyet a dolgon s a mi kitünő jellemű vezéreinket kezdik támadni és gyalázatosan rágalmazni. Azt remélik ettől az otrombaságtól, hogy ha a népet nem tudták vezéreinktől elidegeníteni, majd őket, a vezéreket fogják baromi támadásaikkal megijeszteni, kedvüket szegik és visszavonulásra bírják.

No csak ezt lessétek himpellér becsület-hóhérok! Nem úgy vert gyökeret a mi áldott vezéreink szívében a szegény nép szeretete, hogy komiszkodásaitok visszavonulásra bírhatná őket. Nem, soha!

A nép érdekeinek zászlaját kezükbe ragadván, fennen lobogtatják, ha a zsidóliberális gyalázkodás bombái hullanak is feléjük.

E zászlóval élnek vagy halnak.

Beszélhetnek, irhatnak, hazudhatnak a zsidóliberális atyafiak bármit, — az ő lelkükhöz minden undokság hozzáfér, — de a mi vezéreinknek nem szegik kedvüket.

Találkoztak már oly aljas és magukról megfedkezett rágalmazók is, kik Zichy Nándorról azt hirdették, hogy ő hozta be a muszkákat. Persze azt hitték e sülyedt lelkű emberek, hogy menten hitre talál hazug és ostoba beszédjük. De a népnek több esze volt, mint ők gondolták, mert rájuk se hederített.

Ugyan hol vannak azok a muszkák, akiket Zichy Nándor behozott? Mutasson nekünk valaki csak egyetlen egyet is s ha tud mutatni, minden ilyen muszkáért egy aranyat adunk neki. No hát csak rajta nagyszáju hazudozók, fogjatok muszkákat. Jó hasznotok lesz belőle.

Aki nem szégyel ily hazugságot világgá bocsátani, az vagy számár, vagy gazember. Ha gazember, nem állunk vele szóba. De ha számár, akkor fölvilágosítjuk, hogy a muszkák hatalma alá *Kossuth Lajos akarta hazánkat bocsátani*.

Alljunk meg egy pillanatra s fujjuk ki magunkat, mert ez igen nagy mondás.

Hitetlenül nézesz rám?

Pedig igaz amit mondtam.

1849-ik április 14-én Kossuth Lajos a debreceni kálvinista nagytemplomban kijelentette, hogy a Habsburg-uralkodóház Magyarországon trónvesztett, a királyválasztás joga visszazáll a nemzetre. Ezen kijelentés után pedig néhány hónapra, mikor már csatát csata után veszttve, nagyon szorongatott helyzetben voltunk: az orosz császár testvérét, Konstantin muszka herceget kérte, hogy fogadja el Magyarország koronáját s legyen a mi királyunk. Azonban hála Isten, Konstantin nagyherceg nem fogadta el a koronát, mert Kossuthot nem tartotta illetékesnek arra, hogy azt fölajánlhassa. Ha Kossuth ajánlata folytán elfogadta volna Konstantin nagyherceg sz. István koronáját, ma már nem a magyar volna az úr ebben a hazában, hanem azok, kik hazaárulási szándékot rejtegetve, ma is Szent-Pétervár felé kacsingatnak.

Ki cimboráskodott tehát a muszkával?

Vajjon Zichy Nándor-e?

Egyik politikai ellenfele, Jókai Mór bizonyítja, hogy Zichy Nándor a leglángolóbb, a legáldozatkészebb hazafiak egyike.

A német uralom alatt Jókai lapja, a *Hon* volt a legfüggetlenebb irányu ujság. Zichy Nándor nagyon kedvelte e lapot, mert ő is törhetlen hive volt Magyarország függetlenségének, melyért a *Hon* harcolt. E lapban gyakrabban cikkezett Zichy Nándor. Egyik cikkében annyira tüzes hangon követelte Magyarország függetlenségét, hogy pörbe fogták miatta őt is, meg Jókait is és el is ítelték vasban töltendő börtönre, melyet mind a ketten ki is ültek.

No már kérem, aki a haza javának szenteli egész életét, aki a hazáért börtönt szenved, láncokat visel, azt hazafiatlansággal rágalmazni, igazi gázság.

Azt szeretnők tudni, hogy azok az arcátlan rágalmazók szenvedtek-e a hazáért? Hol? mikor?

Itt van az Uj-épület, melyben Zichy Nándor fogságát leülte. Az tanuskodik az ő nagy hazafiságáról.

De mi tanusítja a rágalmazók, a hazugok, a zsidók és liberálisok hazafiságát?

Hol szenvedtetek a hazáért, ti arcátlan piszkolódok?

Sehol!

Ti a küzdelem napjaiban jó pénzért zabot liferáltatok a magyarnak úgy mint a németnek s mind a kettőt megnyuztátok. S most ti meretek hazafiaskodni? ti meritek Zichy Nándort rágalmozni?

Takarodjatok innen, mert úgy a pofátokhoz mázoljuk ezt a lapot, hogy halálos ágyatonkon is ráemlékeztek.

Előbb mutassatok föl oly tényeket, aminökre Zichy Nándor hivatkozhatik s aztán nagyképűsködjetek.

*

Ezekből láthatod kedves olvasóm, mily undok eszközöket használnak a néppárt és vezérei ellen a te halálos ellenségeid, a liberálisok.

Ezekből láthatod, mit adhatsz a néppárt gyalázóinak szavára.

Amitás, hazugság minden szavuk, minden mondásuk.

S te ilyen emberekben bizhatnál? ilyeneknek hihetnél?

Lökd el magadtól a hazugság ez ördögeit s minél arcátlanabb a néppárt támadása, te annál erősebben ragaszkodjál hozzá.

E párt Isten dicsőségét, a haza javát, a király tiszteletét és a nép boldogítását irta lobogójára.

Lehetséges volna-e tehát e párthoz nem ragaszkodnotok?

Eljén a néppárt!

Eljének a néppárt vezérei!

(—i.)

POLITIKAI HIREK

Meghívó. A vitéz kunoknak ivadékai, hogy megfeleljenek őseik hírnevének, f. é. május hó 14-én áldozócsütörtökön, délután 3 órakor Kun-Szt.-Mártonban összejönnek, s az élő szó hatalmas fegyverével fogadják hadakozni az országot fenyegető, újabb, téves nézetek és elvek ellen, vagyis politikai, nagy népgyűlést tartanak, melynek tárgysorozata a következő:

1. Elnöki megnyitó. Tartja: Esterházy Miklós Móric gróf.
2. A néppártról. Tartja: Buzáth Ferenc, gyógyszerész.
3. A kisgazdák érdekeiről. Tartja: Zichy Adárd gróf.
4. Az „új rend”. Tartja: Kálmán Károly, plebános.
5. Elnöki zárszó.

Fel, tehát vitézek! fel, fel e gyűlésre!

Égi és földi hazátok védelmére! A rendezőség.

A kvóta bizottságok üzenetváltásai. Tudvalevőleg osztrák sógoraink azt akarják, hogy a közös ügyek költségvetéséhez mi magyarok a jövőben nagyobb összeggel

járuljunk, mint eddig. Eddig Magyarország 31·4 (szóval harmincegy négy tized) százalékkal járult a közös költségek viseléséhez, Ausztria pedig 68·6 (szóval hatvannyolc hat tized) százalékkal. Ami annyit tesz, hogy minden 100 frt közös költségből mi 31 forint 40 krt fizettünk, Ausztria pedig 68 fr. 60 krt. Osztrák sógoraink most azt akarják, hogy a jövőben mi 42 százalékot fizessünk s ő reájuk akkor csak 58 százalék esnék. Az osztrák kvótabizottság egy emlék-iratot dolgozott ki, melyben kívánságának alaposágát vitatja. Azt mondja, hogy Ausztria évi nyers jövedelme 540 millió, Magyarországé pedig 389 millió. Ez szerint tehát Magyarország kvótájának 41·9 százaléknak, Ausztria kvótájának pedig 58·1 százaléknak kellene lennie. Ha pedig a vámjövendelmeket levonjuk, Magyarországra 42·9, Ausztriára pedig 57·1 kvóta esik. Ha azonban a két ország tiszta jövedelmei alapján csinálunk számadást, Ausztriára 58·2, míg Magyarországra 31·8 százalék közös teher esik. Ezek alapján azt követelik tehát az osztrák sógorok, hogy a jövőben vállaljunk magunkra 42 százalékos kvótát, ők pedig magukra vállalnak 58 százalékot.

Az osztrák kvóta-bizottság ez emlékiratára szintén emlékirattal felelt a magyar kvóta-bizottság, még pedig igen derék, alapos érvelésű emlékirattal, melyet Falk Miksa irt. Ha oly nagyon hangoztatják osztrák szomszédaink a terhek egyenlő viselését, figyelmezteti őket ez emlékirat, hogy ez egyenlőség mellett sok másképpen lenne ám s akkor a közös hivatalok, közös intézetek és követségek se lennének ám mind Bécsben és Ausztriában. Figyelmezteti őket az emlékirat arra is, hogy a mi kvótánk Ausztriába megy, az osztrák kvóta pedig nem jön Magyarországra. Az osztrák bizottság a népesség szerint állapítja meg az adókulesot, de ez elhibázott dolog, mert eszerint Galiciának kellene 31 millió adót fizetnie s Alsó-Ausztriának 12-öt, pedig hát megfordítva van a dolog. Az osztrák bizottság azt mondja, hogy Magyarország sokat haladt és vagyonosabb lett, mert több adót fizet, mint a kiegyezéskor. Erre a magyar bizottság azt feleli: ha egy állam háboru után adósságot csinál s új adót vet ki, vajjon vagyonosabb és fizetésepesebb lett-e azáltal, hogy jövedelmeit emelnie kellett? 1867 óta Magyarország két ezer kilencven (2090) millió adósságot csinált, Ausztria pedig egy ezer háromszáz harmincegy (1334) milliót. Tehát gazdagabbak lettünk-e az által, hogy éven át kamat fejében elfizetünk 86,851.000 (nyolcvanhat millió nyolcszáz ötvenegy ezer) forintot, míg Ausztria csak 54,336.000 (ötvennégy millió háromszáz harminchat ezer) forintot? Ha pedig a földadót, házbér adót, kereseti és jövedelmi adót, a vállalatok és részvénytársaságok adóját, valamint a tőkekamat adót tekintjük, Ausztriának ezekből 882 millió bevétele volt, míg Magyarországnak csak 392 milliója. Ez alapon tehát a kvótának kellene lennie Ausztria részére 69·3, Magyarország részére pedig 30·7. — Még nagyobb aránytalanságot tüntetnek föl a fogyasztási adók. E réven Ausztria jövedelme 731 millió forint volt, s Magyarországé 295 millió. Ez alapon a kvóta így alakulna: Ausztria terhére jut 71·4, míg Magyarországra 28·6.

Mindezekből kitűnik, hogy midőn Magyarország a régi kvóta megtartása mellett van, nagyon is méltányos és előzékeny, mert már azzal is jobban meg van terhelve, mint az igazságosság megengedhetné.

A magyar kvótabizottság tehát kimondja, hogy kvótánk emelésébe nem egyezhetik bele. Nagyobb áldozatot nem hozhat, mint amekkorát hozott azzal, hogy a régi 31·4 százalék föntartásába kész belemenni.

Kíváncsian várjuk: hova fejlődik ez ügy?

F
letben
H
In
Ugron
megsér
N
A
minden
vizsgál
ségre
A
K
pel, az
Belgrad
előtt el
Ez arcu
sértést
(Zajos
U
alkalmá
tatta, h
sértenél
a sajno
K
1.
ték a m
2.
terelnök
tételt ny
U
miniszte
Ba
Ugron G
tudomás
elkövet
röl tud
mány is
nélkül n
zete, me
A belgra
a szerb
E
Tudatta
előtt ez
meg s ig
bünteti.
teljes t
köteless
melynek
Biz
csendőrs
tették, m
dályozzá
leghatár
tának ad
En
határig,
dás baln
zászlónk
ben mir
megvan.
Kér
tiltakozás

Országgyűlés.

Május 6.

Elnök bemutatja Kende Béla, a mátéfalvai kerületben megválasztott képviselő megbízó levelét.

Harminc napi fentartással igazolják.

Interpellációkat jelentettek be Kossuth Ferenc és Ugron Gábor a magyar lobogónak Belgrádban való megsértése tárgyában.

Napirend.

A képviselőház Kabos Ferenc előadása alapján minden vita nélkül tudomásul vette a zárszámadás vizsgálóbizottságnak az 1894. évi munkálatra és költségeire vonatkozó jelentését.

A interpellációk kerültek ezután napirendre.

Kossuth Ferenc: Midőn a magyar nemzet ünnepe, az ország ezredéves fennállásának évfordulóját üli, Belgrádban a színház-téren, Mihály fejedelem szobra előtt elégették a magyar nemzet háromszínű lobogóját. Ez arcucsapása az ünneplő nemzetnek. Ezt a súlyos sértést megtorlás nélkül csak gyáva nemzet tűrheti el. (Zajos helyeslés balfelől.)

Utal a miniszterelnöknek a zágrábi zászlósértés alkalmával mondott beszédjére, melyben azt hangoztatta, hogyha a magyar lobogót egy idegen országban sértenék meg, akkor ő tudni fogja kötelességét. Hát ez a sajnós eset most előfordult.

Kérdi a miniszterelnöktől:

1. Van-e tudomása arról, hogy Belgrádban elégették a magyar lobogót?

2. Mit tett, vagy mit szándékozik tenni a miniszterelnök, hogy e súlyos sérelmért az ország kellő elégtételt nyerjen?

Ugron Gábor: Ugyanazon interpellációt intézi a miniszterelnökhöz.

Bánffy Dezső báró azonnal válaszol Kossuth és Ugron Gábor interpellációira. A magyar kormány van tudomása arról a zászlósértésről, melyet Belgrádban elkövettek. A kormány, mindjárt azután, hogy a sértésről tudomást vett, megtette a kellő lépéseket. A kormány is azon az állásponton áll, hogy ez megtorlás nélkül nem maradhat (Helyeslés.) s most is az a nézete, melyet a zágrábi zászlósértés alkalmával kifejtett. A belgrádi követ azonnal jegyzéket intézett ez ügyben a szerb miniszterelnökhöz és külügyminiszterhez.

E jegyzékre a miniszterelnök azonnal válaszolt. Tudatta követünkkel, hogy már a jegyzék megérkezése előtt ez ügyben a legszigorubb vizsgálatot indította meg s igérte, hogy a bűnösöket a legszigorubbban megbünteti. Egyuttal sietett kifejezni, hogy a szerb kormány teljes tudatában van barátságunk értékéről s arról a kötelességekről, melyekkel a mi államunk iránt tartozik, melynek barátságára kiváló súlyt helyez.

Bizonyítékai ennek, hogy a rendőrfőnököt és a csendőrség parancsnokát állásaiktól azonnal felfüggesztették, mert nem bírtak kellő erélylyel, hogy megakadályozzák azt a tüntetést, melyet a szerb kormány a leghatározottabban elítél s melyért legnagyobb sajnálatának ad kifejezést.

Én t. ház, úgy tartom, hogy elmentünk addig a határig, ameddig el kellett mennünk. (Zajos ellentmondás balról.) s ezzel eltávolítottuk azt a foltot, mely zászlónkon esett. A kormány feleslegesnek tart ez ügyben minden további lépést, mert a teljes elégtétel megvan.

Kéri a házat, vegye e választ tudomásul. (Zajos tiltakozás balfelől.)

Kossuth Ferenc „köszönettel és elismeréssel” hallotta a miniszterelnök válaszát, melylyel interpellációjukra rögtön felelt. A maga részéről azonban nem tartja elégségesnek azt az elégtételt, melyről a miniszterelnök szólt. Mert eddig csak az történt, hogy a bűnösöket megbüntették.

Ez a sértés azt teszi szükségessé, hogy a szerb kormány valami külső jelét is adja annak, hogy sajnálja e megtörtént sérelmet.

Ugron Gábor a miniszterelnök válaszát nem veheti tudomásul. A súlyos sérelmek papiroson nem intézhetők el. Az ilyen elégtételadások mellett, ha azzal megelégszünk, nem lesz csoda, ha ma Belgrádban, holnap Romániában sértenek meg a magyar állam színeit és így tovább.

Hová lesz a magyar állam tekintélye, ha lobogóját minduntalan megsértik s elégtételül pár diákot ki- csapnak.

Itt csak nemzetközi elégtételadásról beszélhetünk; az a lobogó, mely nyilvánosan megsértetett, nyilvános tisztelet tárgya is legyen.

Egy nemzet, melyet szomszédságában így sértenek, ha nem tud kellő elégtételt szerezni magának, megérdemli, hogy folytonos sérelemmel illessék. (Zajos helyeslés balfelől.)

Miért nem lehet itt elégtételt szerezni? Mert csak Magyarország zászlajának meggyalázásáról van szó, mert csak Magyarország zászlaját sértettek meg. Ha megsértették volna a fekete-sárga színt, ott volnának a határon a monitorok s az ágyuk mellett égő kanóccal állnának a tüzerek. (Felkiáltások balról: Szégyen! Gyalázat!)

A tuloldal mindig hazafiságra hivatkozik. Kétségbe kell vonnom e hazafiságot, ha . . . (Mozgás és nevetés jobbról.)

Elnök figyelmezteti szónokot, hogy nem illő egy pártnak sem a hazafiságát kétségbevonni. (Nagy zaj.)

Ugron Gábor: Már bocsánatot kérek az elnök urtól, aki ilyen fontos pillanatban nevetni és röhögni tud, annak nagyon is kétes a hazafisága. (Zajos éljenzés balfelől.)

Egyet kell értenünk most, amidőn nem egyesek becsületének megsértéséről, hanem a nemzet becsületének megsértéséről van szó. (Zajos éljenzés balfelől.)

A választ tudomásul nem veszem, mert nem vehetem tudomásul nemzetem meggyalázását. (Zajos hosszantartó éljenzés balfelől.)

Bánffy Dezső báró miniszterelnök elítéli a szerb kormány magatartását, hogy nem tudott vagy gyáva volt a tulzók befolyása alól megszabadulni. S midőn ezt elítéli, csak a megbotránkozás hangján szólhat a zászlósértésről is. De ismétli, hogy az elégtételtevés tekintetében elmentek a szélső határig, melyet az erélyesség sugal.

Ugron Gábor: A miniszterelnök arra fekteti a fősúlyt, hogy hivatalos vagy magánlobogó volt-e az, melyet elégették. Abban kétség nem lehet, hogy e zászló-elégtetéssel a magyar nemzet megsértését célozták s ekkor egyre megy, hogy milyen volt az a lobogó.

Az elégtételadásnak csak egy neme van, ha a megsértett lobogót nyilvánosan megtisztelik, hadd lássa a szerb nemzet, hogy a magyar trikolort neki tisztelni kell.

A választ nem veszi tudomásul.

A ház többsége a miniszterelnöknek Ugron és Kossuth interpellációira adott választ tudomásul vette (Felkiáltások: Szégyen! Gyalázat!)

Ülés 11 óra 5 perckor véget ért.

Ezredéves ünnepek.

A kiállítás megnyitása.

Az ezredév megünneplésére tervezett országos kiállítást f. évi május hó 2-án nyitotta meg a király több főherceg és főhercegnő jelenlétében. Az a fény és pompa, melyet az udvar ez alkalommal kifejtett, örökké emlékezetes marad mindazok előtt, kik a megnyitáson jelen voltak. Ember ember hátán tolongott azon utak mentén, a merre a király és királyné fényes kíséretével elhaladt, de tömve volt előkelőségekkel a kiállítás is, hol főpapok, főurak, tábornokok és diplomaták várták a felséges királyi pár és a királyi családtagok megérkezését.

A kiállítás zászlókkal feldiszitett főkapujához pontban 11 órakor ért a hat fehér ló által vont diszkocsi, mely az uralkodópárt hozta. A katonazenekar nyomban rázendített a „Gott erhalte“-ra s a lovas tábornoki egyenruhába öltözött király, valamint a fekete gyászruhás királyné nyájasan mosolyogva haladtak végig az éljenzők sorfalai között, míg a diszes emelvényhez értek. Ekkor Dániel Ernő miniszter, a kiállítási bizottság elnöke ő felsége elé lépett s kiállítás megnyitását kérelmezte. A beszédre ő felsége szép szavakban válaszolt, kifejezve azt az örömet, melyet a nemzet ezeréves fennállása alkalmából érez, azután Isten áldását kérte a hazára s a kiállításra, melyet megnyitottnak nyilvánított. A király szavai után felcsendült a daloskörök éneke: „Isten áldd meg a magyart!“

A királyasszony mindjárt a megnyitás után fogatára szállt és elhajtott, míg a király körutra indult a kiállítás megtekintésére. Nyomában a főhercegek, főhercegnők és a jelenlevő kitünőségek.

Ő felsége a király fél kettőkor hagyta el a kiállítás területét, a közönség zúgó éljenjeitől kísérvé. A kiállítás ezután megnyílt a nép számára.

Ünnepi előadások.

Este a m. kir. Operaházban diszeloadás volt, melyen jelen volt a király, oldalán Stefánia özvegy trónörökösnővel és Gizella bajor főhercegnővel. A Nemzeti színházban is diszeloadást tartottak a nagy nap diszére

Hálaadó istentisztelet.

Vasárnap, május 3-án ünnepi „Te Deum“ tartott a budavári Mátyás templomban. A királyi párnak trónust emeltek a padsorok előtt. A templom szorongásig megtelt előkelő közönséggel. Magyarország összes katolikus püspökei jelen voltak. Háromnegyed 11 órakor érkezett meg Vaszary Kolos bíboros hercegprimás, utána József főherceg, Klotild főhercegnő és József Agost főherceg nejével. Alig, hogy a fejedelmi vendégek helyet foglaltak, megjelent az udvar. Elöl a főhercegek és főhercegnők jöttek s mikor a király közeledését jelezték, a főpapság a bejárat elé vonult és ott várta meg a királyi párt, kiket aztán a templomba vezettek. Tizenegy óra után kezdetét vette az ünnepi Te Deum, erre következett az ünnepies szent mise s az egyházi szertartás befejezése után a hercegprimás felemelkedett helyéről és oly lélekemelő, szép, magasztos beszédet intézett a királyi párhoz, hogy mindenki a legnagyobb áhitattal és könnyes szemmel hallgatta. A király, kire a főpapi szavak mély hatást gyakoroltak, a beszéd végeztével kezét szoritott Vaszaryval. Ezután az énekparazendített a himnuszra s az udvar annak hangjai mellett hagyta el a templomot.

A kivilágítás.

Vasárnap este Budapest valamennyi házának abbi gyertya- és villamfényben usztak. A városban mil-

lió láng lobogása gyújtott tündéries fényt s a Gellért-hegy ormáról nagyszerű tűzijátékot rendeztek. Budapest egész lakossága az utcákon tolongott s gyönyörködött a szép látványban. Ő felsége a király tiz óra előtt körutat tett a kivilágított városban, azután gróf Festetich Tasziló estélyére ment.

További ünnepek.

Az orsz. képzőművészeti társulat új palotáját a műcsarnokot május 4-én nyitotta meg a király, az összes Budapesten időző főhercegek jelenlétében. Wlassics miniszter fogadta a királyt, ki szívélyes szavakkal válaszolt. Azután megtekintette ő felsége a képkiallítást és több művészt megszólításával tüntetett ki. A műcsarnokból a király gyalog átsétált a közelben lévő Munkácsy-képhez s a mesternek gratulált.

Esti fél tiz órakor a király megjelent Apponyi Lajos gróf főudvarnag estélyén.

Katonai diszszemle.

A keddi katonai ünnepély nagyobb pompájú volt, mint a szokásos tavaszi diszszemlék. A budapesti helyőrség csapatain kívül a hadtestparancsnokság körébe tartozó helyőrségekből is behívták a katonákat.

A hadsereg ünnepe fényes volt. A nagyszámu közönség a Vérmező mellett, a bástyákon tekintette végig a szemlét, tolongásban sem volt hiány, annyira, hogy többen rosszul lettek. De aztán azok, kik elszenvedték a nagy tömeg csoportosulását, elhelyezkedését, bő kárpótlást találtak a katonai élőképekben.

Hét órakor kezdődött a katonaság kivonulása, a mely a vérmezőn állt föl. Nyolc órakor már az egész katonaság helyén volt. Ekkorra megtelt a tér keleti oldalán felállított tribün, melyen diplomaták, miniszterek, méltóságok és képviselők és igen sok előkelő hölgy nézte a diszszemlét.

Kilenc órakor fölhangzott az első éljen, melylyel Stefánia özvegy trónörökösnőt üdvözölte a közönség. Utánna udvari fogatokban érkeztek Mária Jozefa, Augusztia, Izabella, Gizella főhercegnők és Alice toszkánai nagyhercegné.

Egyszerre felhangzott a kürtzó, mely a király érkezését jelezi. Harsongó éljenzés hangzott mindenfelől s mikor a király alakja láthatóvá lett, a zenekarok, trombitások hangszerei szóltak közbe az örömrivalgásba. A király és kísérete felé irányult minden szem. Valami ötszáz főtiszt lovagot egymás után, mindnyájan tábornokok, teljes katonai diszben. Első sorban lovagoltak a király után a főhercegek egymás mellett.

Herceg Lobkovitz a király elélovagolt, háromszor tisztelgett s aztán jelentést tett ő felségének. Fél óra hosszáig szemlélte ő felsége a csapatokat s némelyiknél megjegyzést tett a főhercegekhez. A főhercegnők kocsijai az egész arcvonalon végig követték a királyt és a főhercegeket. Mikor az utolsó csapathoz ért a hosszú, diszes menet, a parancsnokok „Vigyázz“-t vezényeltek, mire a király és kísérete a mező közepén megállt.

Az elvonulás végeztével a király köré gyülekeztek a vezérkari tisztek és a csapatparancsnokok, kikhez a király rövid megszólításokat intézett és megbeszélte a diszszemle részleteit. A csapatok magatartása felett herceg Lobkovitz előtt megjegyzéseit fejezte ki. Ezután a király táborkarával elvonult a közönség éljenjei között.

Délután a csapatokkal napiparancsban tudatták a király megelégedését a diszszemlén tanusított magukatartása felett.

A
egyikét é
ház maj
dalom le
a művés
e fényes
zött, me
viseletek

Est
gyült öss
Min

irányozva
nyíltak, r
termekbe
lőit, a ki

Vég
Lajos gr
beléptek

A

Gizella b
trónörök
hercegnő

Ferdinán
Lipót Fe

Ferdinán
Péter Fe

Szalvator
valamint

Ő I

A király
70 hölgy
utóbb ki

A I
tereket, I

A I

megszólít
nagyobb

körök so
Gizella i

elolvasot
említette.

legmeghá

A F

Császka
püspöke

szintén k

Ezu
tak vissz

A I
nagy szá

Tiz
a király

szólítass
leben m

a nekik

Tiz
előkelő t

éjfélig is
gördült a

az ezred
magaslók

A
vendégek
trónörök

Estély a királyi palotában.

A királyi várak kedden legfényesebb napjainak egyikét élte. Az uralkodó pár, környezve az uralkodóház majdnem összes nagykorú tagjaitól a magyar társadalom legelőkelőbbjei, a törvényhozás tagjai, a közélet a művészet és tudomány képviselői közt jelent meg, és a fényes környezetnek teljesen nemzeti jelleget kölcsönözött, melyet a katonai egyenruhák és idegen állami viseletek sokasága csak annál jobban kidomborított.

Esti 8 órakor már ezernél több meghívott vendég gyűlt össze a nagy fogadási teremben.

Mindenkinek szemei a nagy szárnyas ajtókra voltak irányozva; de eltartott egy jó ideig, amíg ezek megnyitáltak, mert a királyi párnak $\frac{1}{2}$ 9 óra tájban a belső termekben bemutatták a diplomáciai kar azon képviselőit, a kiket ő Felségeik nem ismertek.

Végül megnyiták a szárnyas ajtók és Apponyi Lajos gróf magyarországi udvarnagy vezetése alatt beléptek:

A királyné ő Felsége a király Felsége oldalán, Gizella bajor hercegnő Ottó főherceggel, Stefánia özvegy trónörökös Lipót bajor herceggel. Mária Jozefa főhercegnő Ferdinánd főherceggel, Blanka főhercegnő Ferdinánd toskanai nagyherceggel, Izabella főhercegnő Lipót Ferdinánd főherceggel, Augusztina főhercegnő József Ferdinánd főherceggel, Lujza szász koburg hercegnő Péter Ferdinánd főherceggel, Lipót Szalvátor, Ferenc Szalvátor, Frigyes, Jenő, József és Rainer főhercegek, valamint Fülöp koburgi herceg.

Ő Felségeik hosszabb ideig társalgást tartottak. A királyné ezután vissza vonult, a hol a társaság közel 70 hölgyét mutatták be a felséges asszonynak, e legutóbb kinevezettek pedig megköszönték kitüntetésüket.

A királynénak ezután bemutatták mindazon minisztereket, kiket eddig még nem ismert.

A királyné elsősorban a hercegprimást tüntette ki megszólításával, a kinek vasárnapi beszédjéről a legnagyobb elismeréssel nyilatkozott. Egyáltalában az udvari körök sokat foglalkoznak a primás beszédjével, melyet Gizella főhercegnő, — mint megjegyezte — kétszer is elolvasott. A király azonkívül többek előtt ujjal is felémeltette, hogy az ezredéves Te Deum a legméltóbb és legmeghatóbb mozzanata volt az ünnepélyeknek.

A Felséges asszony megszólította Schlauch bitorost Császka érseket, Román Miron metropolitát, Steiner püspökkel, valamint az összes megjelent főpapokkal szintén beszélgetett.

Ezután az uralkodóház tagjai a téaterembe vonultak vissza.

A megjelent képviselők között az összes pártok nagy számmal voltak képviselve.

Tíz óra után a királyné ő Felsége távozott, míg a király a neki bemutatott személyek mindegyikét megszólítással tüntette ki. A főhercegek is a Felség közelében maradtak és leereszkedő szívelyességgel társalogtak a nekik bemutatott vendégekkel.

Tizenegy óra felé a király is visszavonult, a mi az előkelő társaságnak mintegy az indulás jeléül szolgál. Éjfél felé is eltartott azonban, míg az utolsó kocsis továbbment a várakból, a melyben oly est folyt le, a mely az ezredéves ünnepségeknek mindenkorra egyik legkiemelkedőbb, legemlékezetesebb pontja lesz.

Főhercegek a kiállításon.

A kiállítás történelmi csoportja kedden előkelő vendégeket fogadott, már kora reggel Stefánia özvegy trónörökös járta végig a műkinészekkel teli csarnoko-

kat egy udvarhölgye kíséretében minden kalauzolás nélkül. Később a cukrászdába tért be a felséges asszony.

Déli 12 órakor Lipót bajor herceg és neje, Gizella főhercegnő voltak a történelmi csarnokban.

Alig távozott a bajor hercegi pár, megérkezett Jenő főherceg, a ki mindent alaposan megnézett s különösen a régi magyar női viseletek iránt érdeklődött. A román csoportban az eskükereszt és a Szent István ereklyetartója tűnt föl neki.

Nem kevésbé érdeklődött a főherceg a régi sirok és régi fegyverek iránt, melyeknek gazdagsága és változatossága fölöttébb meglepte. Azzal távozott, hogy napok kellenének, a míg itt mindent végig tanulmányozna az ember.

A délutáni órákban Frigyes főherceg és Izabella főhercegnő látogatták meg a háziipari csarnokot.

József főherceg és Koburg Fülöp herceg hosszabb ideig tartózkodtak a bosnyák kiállítási pavillonban s a látottakkal nagyon meg voltak elégedve, a minek több ízben adtak kifejezést.

A megkerült fiú.

— A „Magyar Néplap” eredeti tárcája. —

Irtá: Maróthi János.

A Gombásék szegények voltak ugyan, de oly boldogság és megelégedettség honolt házi tűzhelyük körül, hogy az a faluban általános szóbeszéd, sőt — irigykedés tárgyát képezte. A boldog embereknek mindig akadnak irigyeik.

Boldogságukat egyetlen gyermekükben, az öt esztendő Páterben találták fel, kit úgy szerettek, hogy azt szavakban ki se lehet fejezni. Ez a szeretet kárpótolta náluk a jó módot s feledtette velük a megélhetés nehézségeit.

Mindamellett nem merem állítani, hogy a kényelmes élet után nem sóvárogtak volna. Akármily megelégedett is az ember, azért mindig birni kívánja azt, a mit nélkülöz. Gombásék is hasonlóképpen éreztek.

A múlt nyáron valami grófi uraság került a faluba, attól Gombás Endre egy körmői aranyat kapott ajándékkul, mert valami jó szolgálatot tett az öreg grófnak. Gombásék nagyon megörültek a csillogó, sárga aranypénznek és elhatározták, hogy azt nem adják ki kezeik közül, ha még oly szükségét szenvednének is valaha. A kis Péter javára tették el az almáriom alsó sarkjába, a fehérnemű alá.

Egyszer azonban egy házaló zsidó került küszöbükre, ki sorsjegyet kínált nekik megvételre. Az úgynököt rettenetesen járó szájjal verte meg Jehovája, annyit ajánlotta nekik a sorsjegyet, annyit beszélt fönyereményről, ezresekről, százasokról, míg végre a Gombás-házaspár hajlott a sok szónak s az előszedett körmői arannyal beváltotta a sorsjegyet.

Alapjában véve nem csináltak rossz üzletet. A sorsjegy megért annyit, a mennyit adtak érte, de még reményük is volt ezentul arra nézve, hogy megütnék vele valamelyes nyeresémet, a mivel kárpótolhatják Péterkét, a körmöci arany volt birtokosát.

Pétörke nőtt-nőtt, napról-napra szebb, erősebb, jobb és szófogadóbb lett.

Gombásék sokszor elábrándoztak azon, hogy a fiú majd valamikor sokra viszi, többre, mint a falubeli pék fia, ki a szomszéd vármegyében nótárius, akkor talán róluk se fog megfélekedni, őket is elhalmozza a fiú szeretet minden jelével. Be szép is az a szülői ábránd! csak az a kár, hogy a megvalósulás ritka esetben szokott bekövetkezni.

Nagy volt az öröm Gombásék házában azon a nyáron, midőn jelen történetünk kezdetét vette. Ugy volt, hogy Pétert a jövő hóban beadják az iskolába, a mester kezei alá, hadd faragjon az belőle embert. Már beszéltek is e felől a főtisztelendő plebános urral, meg a mesterrel, kik együttesen odanyilatkoztak, hogy a fiúban nagy ész rejlik és nem lehetetlen, hogy egykor talán a falu büszkeségévé nővi ki magát.

Gombás Endre uram nem sajnált egy pár kancsó jó bort átküldeni a mesternek, előleg fejében, hogy annak idején annál buzgóbban lásson neki az „emberfaragás”-hoz.

De a szép reményeket s a szülői álmokat a rideg valóság kérélehetetlenül megsemmisítette.

Egy napon ugyanis Péter, kimenvén a homokosba játszózni, nem jött többé vissza a házba; eltűnt.

A kétségbeesett szülők keresték és kerestették mindenfelé, de híret-nyomat se tudták felfedezni. Mintha a föld nyelte volna el őt.

A Gombáséknak végtelen nehezükre esett az isteni gondviselés eme határozatába belenyugodni. Az anya kimondhatatlan fájdalmakat szenvedett át fia elvesztése miatt, szeméit vörösre sirta, arcát örökös bánatával hervasztotta és Gombás Endrének, — ki pedig maga is keserőséggel volt eltelve, — nagy fáradságot okozott a vigasztalás folytonos megkísérlése.

Sok időbe került, — hisz évek multak el Péter nyomtalan eltűnése óta, — miglen fájdalmukat csillapodni érezték, de feledni azért nem tudták a gyereket soha. Emléke éjjel-nappal ott időzött közöttük, fejükben mindig csak a Péter kis, kedves alakja forgolódott.

Némi vigaszt csak a munkából merítettek, egyéb örömük nem volt.

Valami újságlap került egyszer kezükbe, abból kibetűzték, hogy ők tizezer forintot nyertek sorsjegyükkel. Azt hiszik tán, hogy ez a jó hír felvidította őket? Ellenkezőleg, buslakodásuk most megkétszereződött, mert a Péter fiura gondoltak, kit nem tehetnek boldoggá a tömérdek pénzzel.

Gombás Endre csak egy hónap mulva utazott fel Pestre, hogy a nyeresémet fölvegye.

Ismét elmúlt egy pár hosszú esztendő azóta, hogy Gombásék a nem várt vagyonba belecseppentek. Gombásné váltig hangoztatta, hogy inkább a fiát nyerte volna vissza, a pénzről örömet lemondana.

Aminthogy annak élvezéséről lemondtak is. A tizezer forint ott feküdt a megyeszékhely takarékpénztárában, Gombásék hozzá se nyultak, hanem dolgoztak ezuttal is.

Esténként összeült a nagy csapástól megviselt házaspár és beszélgettek egymással. Mondani se kell, mert hisz az olvasó amugy is kitalálja, hogy beszéd tárgyukat örökösen Péter képezte, annak a nevével emlegették sóhajtások közben legtöbbször.

Maguk elé képzeltek mint daliás, pelyhedező állu, karcu legényt és ilyenkor szorult el leginkább szívök, hogy ők nem gyönyörködhetnek szép növéseben, immár férfias arcában s nem ölelhetik keblükre.

Oh ha az irgalmas Uristen egyszer visszaterelné őt az elhagyott szülői házba, be nagy vigasztalást hozna az öszülésnek induló fejükre!

*

Megtörtént a kérve-kért nagy esemény, Péter visszatalált oda, hol egykor bölcsője ringott.

Gombás Endre és felesége nem is ismerték meg az idegen ifjuban magzatukat, de mikor az fölfödözé előttük kilétét, az asszony örömeiben nyomban elájult, az öreg Gombás pedig görcsöket kapott a sirástól.

Végre is túlestek a viszontlátás üdvteljes, de azért mégis belső felindulást okozó jelenetén s a kedélyek mindhármuk részéről lassan lecsillapodtak. Az anya folyton a fia deli, sugár alkatán jártatá szeméit s a nagy öröm torkába fojtá a szót: némán ült a sarokban a láda tetején és elhallgatta férje meg Péter beszélgetését.

Be sok érdekes dolgot mesélt is az a Péter! Még egy idegen is örömet elhallgatta volna, hát még a szülők.

Az öreg Gombás Endre fölvetette a kérdést, miképpen talált Péter haza?

— A szívem vonzott, az ösztönöm vezetett ide kendtekhez, felelt ellágyulva Péter.

Estére a Gombás mama kitüntette magát. Olyan vacsorát tálalt föl a megkerült fiu tiszteletére, hogy még a főispán is megtörülte volna utána a száját.

Vacsora idején Péter elmesélte viszonttagságos élete sorát és hiven lefestette azt a nyomort és küzködést, melyet neki átélnie kellett. Most sincs ugyan rendben — úgymond — most is a szegénység jármát érzi nyakában, de minden gondja feledve van azáltal, hogy ismét visszakerülhetett a szülői házhoz.

Az apa e panasz hallatára fölkelt, kutatott az almáriomban és szónélkül átadta fiának a tizezer forint-ról szóló takarékpénztári betéti könyvecskét. Péter szabadkozott, nem akarta elfogadni a búsás segítséget, de apja ráerőszakolá.

Anyjuk is ekképen nyilatkozott:

jegy
ami

mor
mun
ez a

pilla
köny

töltö
elér

dába
Köm
utna
irni

párn

a ma

muta
doltá
ujra
lánc
sok
rövid

tulaj
oda
csaló
talán
öket

tinne
szerv
zati
30-ár
Az ez
mives
Okos
— Hi

Politi
A nép
(A ki
A her
keresz
valók.
Könyv
Piac.

— Fogadd el fiam, hisz úgy is téged illet. Sorsjegyem nyertük, azt pedig azon az aranyon vásároltuk, amit valamikor a te számodra raktunk félre.

— Nekünk meg úgy sincs szükségünk a pénzre, — mormogá az öreg Gombás, megéltünk mi a két kezünk munkájából. Munka nélkül úgy se volna kedves nekünk ez az élet.

Péter nem talált szavakat a köszönetre, hálásan pillantott szüleire és zsebredugta a takarékpénztári könyvet. A szülők nem is akarták, hogy megköszönje.

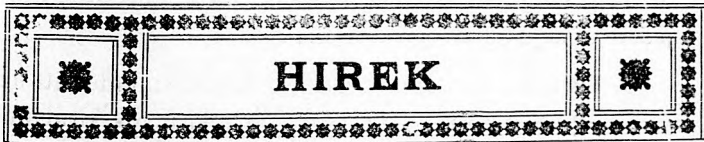
Az a pár nap, miket Péter még szülőfalujában töltött, a boldogság idejének nevezhető. De csakhamar elérkezett a válás órája, mert Péter egy budapesti irodában volt alkalmazva s így nem maradhatott el soká. Könnyű szívvvel s a viszontlátás reményében eresztették utnak a fiut, ki megígérte, hogy hetenkint levelet fog irni nekik s havonta egyszer lejön hozzájuk.

Ez az ígéret jóleső vigaszként szolgált a Gombáspárnak.

Az első héten azonban nem jött a levél, nem jött a második héten se, nem a harmadik héten s Péter se mutatta többé magát. A szülők rut hálátlansággal vádolták a fiut, ki megfélekedezett fiui kötelességéről s újra bunak adták fejüket. Életük megint a fájdalmak láncolatából állott, mindjobban érezték az öregség s a sok keresés életromboló erejét s nemsokára aztán rövid egymásutánban dőltek ki az élők sorából.

*

Hej, ha tudta volna az a két öreg, hogy nem a tulajdon fiukkal volt dolguk, kinek a tizezer forintot odaajándékoztak, hanem egy közönséges szélhámos csalóval, ki ilyen furfangos módon jutott egy vagyonhoz, talán akkor tovább éltek volna, mert tartotta volna őket a remény, hogy egyszer majd csak megjön az *igazi*.

A „Magyar Néplap“ háromszor.

Vasárnapi 53. szám. Vezércikk: A magyar nemzet ünnepén. — Politikai hírek: A szepességi ellenzék szervezkedése. A szerb püspöki zsinat. Az ált. szavazati jog. A szájkosár ellen. — Országgyűlés (Ápril. 30-áról és május 1-éről). — A király megérkezése. — Az ezredéves ünnep. (Tájékoztató.) — Egy szabadkőműves nagymester megtérése. — Tárca: Verses krónika. Okos ember. — Hírek. — Mi ujság a nagy világban? — Hitélet. — Színház és művészet. — Piac.

Szerdai 54. sz. Vezércikk: Egyezer esztendő. — Politikai hírek: A költségvetés a főrendiházban, Meghívó. A néppárt a szomszédban. — Ezredéves ünnepségek. (A kiállítás megnyitása. Ünnepi előadások. Te Deum. A hercegprimás beszéde. A kivilágítás.) — Munka és kereszténység. — Tárca: A hit (vers). Budapesti látóvalók. — Hírek. — Mi ujság a nagyvilágban? — Könyvespolc. — Humor — Színház és művészet. — Piac. —

A beteg főherceg. Bécsből táviratozzák, hogy Károly Lajos főherceg állapotában az orvosok kedden változást nem észleltek. Bár a beteg a legutóbbi éjet nem jól töltötte el, a láz jóval csökkent.

Főhercegek látogatása. Jenő, Rajner és Frigyes főhercegek kedden délelőtt meglátogatták Schlauch Lőrinc bíboros püspököt s egy negyedóránál hosszabb ideig időztek a püspök zerge-utcai palotájában. Az összegyűlt közönség a főhercegeket lelkesen megéljenezte.

Rózsaleány-ünnep. A Karácsonyi-féle rózsaleány-ünnepet ez idén május 10-én fogják megtartani Soly máron. Az erénydíjat délelőtt 9 órakor fogják átadni a község legerényesebb leányának, este hat órakor pedig tánc lesz.

Az udvar köréből. Az ezredéves ünnep alkalmából itt időző kir. hercegek szerdán távoztak el Budapestről, hogy későbbi alkalommal a kiállítás látogatására ismét visszatérjenek. A királyné még néhány napig itt marad. Hogy a király meddig tartózkodik itt, még nincs megállapítva.

Bucsusok a Zsigmond-kápolnában. Az ország számos részéből bucsujárást rendezett hétfőn a keresztény kath. nép a fővárosba, hogy az ezredéves ünnepségek alkalmából imádkozzék a királyért és királynéért. Megható látvány volt, amint a nép egyházi zászlók alatt, szent énekeket énekelve számos csoportban végig vonult a főváros földszített utcáin. A bucsus nép bejárta előbb a balparti templomokat, aztán fölvonult Budára a királyi palota Zsigmond-kápolnájába. A szent ének hallatára több főherceg s maga a felséges asszony is kinyitotta lakosztálya ablakait s tisztelettel várta a procesziók elvonulását. A királyi palota előtti díszörség valamennyi bucsus csoport előtt fegyverben állva tisztelgett.

Meghívó. Hogy a néppárt hívó szózata nem a pusztában kiáltó szava gyanánt hangzott el a magyar alföld kies rónáin, mutatja Abony, Keeskemét, Csongrád és Kun-Szt.-Márton, hol mindenütt lelkesednek és már szervezkedtek is, hogy a néppárt zászlaját és általa a keresztény eszméket, elveket diadalra juttassák.

Mi, az alföld egyik legnépesebb városának polgárai tehát szintén ki akarjuk venni e munkából részünket, s meg akarjuk mutatni hitünk és drága magyar hazánk iránt való forró szeretetünket, miért is 1896. máj. 17-én, vasárnapon, d. u. 3 órakor *Kun-Félegyházán* a Szent-János-téren politikai népgyűlést fogunk tartani, melynek tárgysorozata a következő:

1. Elnöki megnyitó. Tartja: gróf Zichy Nándor aranygyapjas vitéz.
2. Maradjon-e az „uj rend“? Tartja: dr. Prohászka Ottokár tanár.
3. A néppárt és a kiscgazdák. Tartja: dr. Bakonyi Elek, székesfővárosi ügyvéd.
4. Miért becsülendő a néppárt. Tartja: Kálmán Károly, plébános.
5. Elnöki zárszó.

Rajta tehát véreink, magyarok!

Jöjjetek mindnyájan, férfiak, asszonyok!

Kun-Félegyháza, 1896. május 7-én. A rendezőség.

Tudomásul. A privigyei néppárti nagygyűlést, mely e hó 10-ére volt terveze, e hó 25-én, pünkösd hétfőjén fogják megtartani.

A lókiállítás megnyitása. A budapesti lókiállítás megnyitási ünnepsége egyszerüen és gyorsan ment végbe. Ezuttal a használati lovak vannak kiállítva. Az ünnepségre odaérkezett Darányi földművelésügyi miniszter, kit Bedő Albert államtitkár üdvözölt. Darányi erre beszédet mondott s megnyitotta a kiállítást.

Kegyetlen erdőőr. Bislinger József borisfalói család ember elment Esterházy herceg doborjáni erdejébe száraz galyakat szedni. Itt tetten érte őt az erdőőr és anélkül, hogy erre oka lett volna, rászögezte fegyverét. A lövés Bislinger balcombját érte és szétzúzta a csontjait. A kegyetlen erdőőr aztán ott hagyta áldozatát. A család ezalatt mindenfelé kereste a családfőt, míg végre neje két napi keresés után ráakadt, de már késő volt. Sikerült ugyan még eszméletre hozni a szerencsétlen embert, néhány órai kínos vergődés után azonban mégis meghalt.

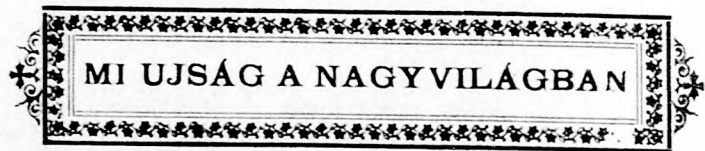
Orosz határőrök. Brandes György utirajzaiban a következő mulatságos esetet mondja el, mely az orosz határon esett meg vele: Az első tárgy, mely a határőrök figyelmét magára vonta, egy füzet volt. „Mi ez?” — kérdezte a legidősebb hivatalnok németül. „Ez a Nouvelle Revue című francia folyóirat” — válaszolt Brandes. — „Jó, jó, de a tartalmát szeretném tudni.” — „Hisz csak nem mondhatom el egy perc alatt az összes cikkek tartalmát?” — „Akkor el kell küldenem a füzeteket a cenzori hivatalnak Varsóba.” — „Hát el van ez a szemle tiltva Oroszországban?” — kérdezte Brandes csodálkozva — „Minden el van tiltva, amit nem értek” — felelte a határőr röviden. Hasonló sors érte Brandes dán könyveit, sőt egy china-francia szótárt is elvettek tőle, persze azért, mert minden, amit nem lehet megérteni, el van tiltva.

Szerencsétlenség a gyakorlótéren. A pilis-esabai taborban szerencsétlenség történt a minap. A 23 gyalogezredhez bevonult 32. ezredbeli tartalékosok éles töltennyel lögyakorlatot tartottak. Gyakorlat közben váratlanul a tüzelés beszüntetését jelző kürtszó hangzott fel. Ugyanakkor látták, hogy két katona, akik a céltáblához voltak vezényelve, összesett. A megdöbbenés csak akkor csillapodott, amikor kiderült, hogy életveszélyes sebesülés nem történt. Az összesett katonák egyikét, Freisingert a 12. zászlóalj kürtösét halántékán horzsolta egy golyó, annyira, hogy csak úgy patakzott fejéből a vér. A másik katonának, egy őrsvezetőnek bal felső karját furta át a golyó. Orvos, aki segítségére siethetett volna a két sebesültnek, szokás ellenére, nem vonult ki az ezreddel és így a két szegény embert jó ideig olyanok kezelték, akik ahhoz nem értenek.

Töröksorsjegy birtokosokat saját érdekükben figyelmeztetjük. sorsjegyeket **magyar értékpapírokra** átcsereelni vagy eladás végett **Steiner Lajos** urnak a párisi „Credit Lionalis” megbízottjának Budapest, VII. ker. Dob-utca 106. sz. III. em. 28. a. beküldeni.

Egyházi szerek, templomi zászlók és lobogók stb. bevásárlására ajánljuk **GAVORA JÓZSEF** egyházi szerek műintézetét Budapest váci-utca 17.

A „Herkó Páter” a legnagyobb és legolcsóbb politikai képes élelap. Megjelenik minden vasárnap 16 oldalon. 25—30 igen szép képpel. Évnegyedenként 1 frt. Melegen ajánljuk. Megrendelési cím: „Herkó Páter” szerkesztőségének, Budapest.

Ausztria. A bécsi község tanács antiszemita polgári köre minap ülést tartott, a melyen három órai vita után

kijelölte a párt ama tagjait, a kiket a polgármesteri állásokra jelölni fog. Jelölték pedig polgármesternek Strobachot, első alpolgármesternek Luegert, második alpolgármesternek Neumayert. Strobach régi antiszemita, polgári állására nézve tanszerkereskedő. Neumayer József dr. ügyvéd.

Olaszország. Egy nápolyi ujság híreszteli, hogy Umberto olasz király élete ellen tervezett összeesküvést fedeztek fel a napokban.

Románia. A bukaresti diákok kedden tüntetéseket rendeztek a magyar ezredéves ünnepélyek ellen. Összegyültek egy kertben és rendezett menetben vonultak át a főutcán. Előttük zenekar haladt, mely nemzeti dalokat játszott. Mintegy 40.000 főnyi néptömeg csatlakozott a tüntetőkhöz.

Franciaország. A kamara legutóbbi szavazata, mely a Méline-kormánynak némi többséget juttatott, nem oldotta meg távolról sem a válságot; csak bonyolultabbá tette. A jobboldal támogatása nem a legjobb ajánlat a Méline-kabinetre s a radikálisok már is készek a csataterpvel: országos mozgalmat zudítanak rájuk. Ugyanis a szocialista képviselők, akik a Méline-kabinet ellen szavaztak, elhatározták, hogy az egész országban mozgalmat fognak indítani a szenátus ellen és az általános szavazatjog érdekében. Haladéktalanul vezérlő bizottságot fognak alakítani, mely az ország minden részében gyűléseket fog rendezni és kiáltványt fog kiadni, melyet minden községben ki fognak függeszteni és osztani. Ez a bizottság már megalakult. A kiáltvány, melyet a szocialista-csoport a képviselőházban közzétett, heves támadásokat intéz a szenátus és ama képviselők ellen, akik Méline mellett szavaztak. A köztársasági lapok dicsérettel emlékeznek meg a kormány nyilatkozatáról, amely csak tényleg keresztülvihető reformokat foglal magában. Meg vannak győződve arról, hogy az elért többség még jobban megerősödik, ha a kormány betervezi a bejelentett javaslatokat.

Perzsa. Általános feltűnést keltett mindenütt az a hír, hogy a perzsa sahot, ki magát a királyok királyának nevezte, oroszok meggyilkolták. Mirza Muhamed Reza, a sahi gyilkosa, középkori ember és buzgó híve Dsemal-Eddin lázítónak, akit 1891-ben hazaáruló tanok terjesztése következtében Perzsiából száműztek. Djemal száműzetése után Reza börtönbe vetették, később kibocsátották. Reza kevéssel ezelőtt Konstantinápolyban volt, ahol Djemal Eddinel találkozott. Reza, akit már több ízben kihallgattak, bevallotta, hogy a sahi megölésére őt választották ki. Két hónapig leste a kedvező alkalmat és a sahoz többször közeledett, elég közel azonban nem juthatott hozzá. Két nőrokona, akik a sahi háremében voltak alkalmazva, pénteken arról értesítette őt, hogy a sahi egy bucsujáró helyre fog ellátogatni. Szándéka az volt, hogy a büntény végrehajtása után öngyilkossá lesz, a gyors elfogással azonban meggátolták ebben. Reza kijelentette, hogy nyolc büntársa van. Muzaffer Eddin, az új sahi Trebriszben elfoglalta a trónt.

A herce
ték azt
ideiglen
esetben
cegek
hódolat
különö
szülött
uj sahi

Nazi

K
helysé

A
polgár

A
a jó

imáds

dal is

tanulá

merni

olvasn

jó Iste

C
lóan

magas

C
ban, C

nyelve

C
a kive

ment,

A
vihar

remén

a szé

akik o

találta

A hercegekkel, miniszterekkel és hivatalnokokkal közölték azt a rendeletet, melylyel a sah az ügyek vezetését ideiglenesen a nagyvezérre bizza. A főpap a nagymecsetben kihirdette Muzaffer Eddin trónra lépését. A hercegek, kormányzók és miniszterek a sahnak elküldték hódolatukat, a melyre Muzaffer Eddin kegyesen válaszolt, különösen Masszur mirzának, az elhunyt sah másodikülött fiának. Az elhunyt sahot bebalzsamozták és az új sah megérkezése után eltemetik.

Nazianzi sz. Gergely érsek, egyház tanító.

Május 9-én.

Kappadóciában, Nazianz közelében, Ariani helységben született a IV. század elején.

Atyja Gergely Nazianz városában előkelő polgár és tisztviselő volt. Anyját Nonnának hívták.

A kis Gergelyt édes anyja már születésekor a jó Istennek ajánlotta fel, mint akit ájtatos imádságaival nyert meg a jó Istentől. Nagy gondal is nevelte. Gergely jó viseletű, jámbor, de a tanulásban is szorgalmas volt. A jó Istent ismerni volt legfőbb törekvése. Igen szerette azért olvasni és tanulni azokat az írásokat, amelyek a jó Istenről szóltak.

Gergely örökös szüzességben élt. Ezt kiválóan szerette. Irataiban is nem egyszer szól magasztalólag a szent szüzességről.

Gergely előbb Nazianzban, majd Palesztinában, Cezarea városában tanult. Nazianzban a nyelvészetet tanulta, Cezareában a szónoklatot.

Cezareában sz. Vazullal ismerkedett meg, a kivel azután örökös barátságban állott.

Cezareából Alexandriába, innen pedig Athenbe ment, hogy a szónoklattanban magát kiképezze.

Athenbe menetkor Ciprus szigeténél nagy vihar érte hajóját. A hajósok a megmenekülhetés reményéről is lemondtak. Husz napon át rongálta a szélvész a hajót. A pogányok és keresztények, akik csak a hajón voltak, mind együtt imádkoztak az Ur Jézushoz. Gergely ekkor még nem volt megkeresztelve. E veszélyben lelke üdvösségével törődött, de egyszersmind azt is feltette magában, hogy ha megmenekül, egészen a jó Istennek fog élni. A vihar elállt. A hajón levők Gergely imádságának tulajdonították a veszedelem elmúltát. A pogányok a kereszttség felvételére határozták el magukat.

Gergely szerencsésen elért Athenbe. Ott találta Vazult is, meghitt barátját. E két jó barát

egymást lelkesítve tanult és az erényekben is előhaladt. A dévaj, kicsapongó ifjakat kerülték. Havi pénzükből, a melyet szüleiktől kaptak, a fölösleget a szegényeknek adták. Imádság, böjtölés s egyéb istenes cselekedetek gyakorlásában egymással versenyeztek.

Athenben tanulótársok Julián is volt, ki később császárrá lett, de keresztény hitét mint császár megtagadta.

Öt évet töltött Gergely Athenben. Athenből Konstantinápolyba ment. Konstantinápolyban öcsésével, Cézárral találkozott, akivel együtt azután Nazianzba tért vissza. Nazianzban ekkor Gergely atyja volt a püspök. Atyját ugyanis a kereszttség felvétele, után szent életét tekintve, püspökké választották.

Gergely, mikor Nazianzba ért, megkeresztelkedett és fogadásához hiven Istennek szentelte életét. Egyszerűen öltözködött, a pusztaságon aludt, nappal dolgozott, éjjel imádkozott, elmélkedett, a világi méltóságok, tisztelet csak üres álomképek voltak előtte. Atyja birtokait gondozta, a szegényeknek bő alamizsnát adott.

358-ban, miután atyja birtokát rendbe hozta, remeteségbe vonult vissza, Pontos tartományba, Iris folyó mellé, ahol ekkor Vazul tartózkodott. E remeteségben virrasztva, böjtölve, imádkozva, elmélkedve, a szentírást tanulva, zsoltárokat énekelve, dolgozva töltötték idejüket.

Gergelyt, 80 évét meghaladt édesatyja visszahívta és őt 361-ben áldozópappá szentelte. Gergely rettegett a papi hivataltól, arra magát teljesen méltatlannak vallotta. A szentelés után el is menekült, vissza a magányhoz, barátjához, Vazulhoz. Eltávozását többen rosszalták, majd ő is megbánta, azért hat heti távollét után visszatért Nazianzba.

Julián, a hitehagyott meghalt. Gergely ez alkalmat felhasználva, a pogányok ellenében a keresztény egyházat védelmezte.

Gergely öcsöce, Cezarius, híres orvos Konstantinápolyban, lemondott a világról és Istennek szolgált. 368-ban azonban meghalt. Nemsokára utána meghalt néneje, Goyonia is. Mindkettőjük fölött megható szent beszédet mondott.

Mint pap, édesatyja mellett segédkezett. Szép beszédeivel, szent életével számosakat a jó utra térített.

372-ben sz. Vazul cezareai érsekké lett. Új püspökség alakult, a szazimai. E püspökségre Vazul Gergelyt szemelte ki és őt püspökké is szentelte. Gergely huzódott a püspöki hivataltól, mint előbb a papságtól, de utóbb belenyugodott.

Püspökségét azonban a helyi viszonyok miatt el nem foglalhatta. Édes atyja mellett maradt,

és a nazianzi egyházmegyét kormányozta. Édes atya halála után a hívek őt óhajtották püspöküknek. Gergely azonban a magányba kivánczolt vissza. Csak addig volt hajlandó maradni, amíg a tartományi püspökök új püspököt választanak. A püspökök azonban az új püspök megválasztásával sokáig késtek. Gergely elhagyta Nazianzt 375-ben és Szelenciába, Izauriafővárosába ment, ahol 5 éven át maradt. Imádsággal, elmélkedéssel, önsanyargatással, a hitigazságok tanulmányozásával tölté itt is idejét.

Nagy fájdalmára esett barátjának sz. Vazulnak halála. 12 sirversben örökitette meg emlékét és dicsőítő beszéddel emlékezett meg róla Ceza-reában.

Ez időtájt az árián eretnekség pusztított keleten. Az eretnekséget a császárok is pártolták. A püspökök zsinatokat tartottak, a lelki rombolás okozta bajok orvoslásáról tanácskoztak. Abban állapodtak meg, hogy buzgó és tudós főpásztorokat küldenek a hívek közé. Leggyászosabb állapotban volt a konstantinápolyi egyházmegye, ahol magok a császárok laktak és legtöbb bajt okoztak. Az áriánok ugyanis a császárok oltalma alatt állván, a kath. templomokat kirabolták, a kath. papot üldözték, sőt a városban meg se tűrték. E gyászos helyre a püspökök egyakarattal a nagy hirben álló Gergelyt tartották a legalkalmasabbnak. Gergely azonban a magas kitüntetést semmiképp sem akarta elfogadni. Végre a sok kérésre engedett.

Gergely egyszerű, igen szegényes ruhában ment Konstantinápolyba. Mikor a konstantinápolyiak őt meglátták, azt a meghajlott, kopasz, sovány szegény öreg embert kigunyolták, csufolták, becsmérelték, rágalmazták, méltatlanul bántak vele úgy a gazdagok, mint a szegények. Gergely minden bántalmazást békével tűrt. Rokonai házában lakott. Oda gyülekeztek a keresztények is. E házat utóbb Sz. Gergely „föltámadás“ címére templommá szentelte. Itt tanított sz. Gergely. Hallgatói napról-napra többen és többen lettek.

Az áriánoknak azonban ez nem tetszett. Még inkább rágalmazták, sőt orgyilkosokat is fogadtak fel ellene; az utcán kövekkel, sárral dobálták; mint népizgatót bíróság elé állították. Gergely mind erre csak annyit mondott: „Árt ugyan az eretnekek pártja, de én az igazság ügyeiért küzdök; a templomokat ugyan bitorolják, de Isten velem van; ne dicsekedjenek azzal, hogy velök a nép, mert velem az angyalok vannak, akik őriznek és védenek.“

Gergely Konstantinápolyban egészen visszavonultan élt. Sokat böjtölt, virrasztott, imádkozott. Sirt híveiért. Arcán a sirás nyomait folyton látni lehetett.

A pogányok és az eretnekek egyszer másszor merő kíváncsiságból meghallgatták prédikációit. Sokan közülök azután meg is tértek. Híre messze földre elhatott. Kiváló tudósok siettek prédikációira. Sz. Jeromos is tanítványai közé állott, pedig akkor magányában ő is a szent irást fejtegette.

Gergely konstantinápolyi időzésekor szebbnél szebb, tudományos fejtegetéseket írt, amelyekben a legmagasztosabb, a legfelsőbb hitigazságokat magyarázza.

Történt, hogy egy rossz lelkű ember, Maximus Egyiptomból Konstantinápolyba úgy lépett fel, mint konstantinápolyi püspök. Gergely kész volt elhagyni Konstantinápolyt; az új császár I. Theodor, azonban Maximust, mint bitorlót elűzte, sőt Demofil árián érseket is. Az áriánok székes székes templomát, mint a kath. tulajdont a katolikusoknak visszaadta.

A keleti püspökök Konstantinápolyban levén, zsinatot tartottak, és ott Gergelyt törvényes püspöknek jelentették ki. Demofil és Maximust pedig püspököknek el nem ismerték. Gergely azonban, hogy a zavargásokat megakadályozza: a püspökségről lemondott és Nazianzba majd Arianzba vonult vissza.

7 évet élt még ezután. Jelesebbnél jelesebb iratokat adott ki, míg a jó Isten őt magához nem szólítja. Meghalt 389-ben. Ereklýei a keresztes hadjáratok alatt Rómába kerültek. Sz. Péter bazilika egyik oltára alatt nyugosznak.

Tudományos iratai fölötté drága kincsünk. Sz. Gergelyt mint egyházatyát tiszteljük.

Dicső hitbajnok, esedezél érettünk, hogy mi is oly győztesen küzdhessünk meg korunk eretnekeivel.

LEVELEZÉS.

Főtisztelendő úr!

A május 1-én kiadott szám vezércikke annyira megnyerte tetszésemet, annyira fején találta a szöveget, hogy nem hagyhatom szó nélkül.

Ugy van, a *nembánomság* nagyon is divat nálunk a lomha keleti vérrel. Minden mondat, minden szó, minden betűje igaz e vezércikknek, úgy van ez nálunk is.

Mi Tisza-Örvényen mindnyájan római katolikusok vagyunk. A múlt 1895. évre vállalkozott egy jóra való keresztény ember a korcsmárosságra, hogy a zsidóval versenyezzen. A képviselőtestület pártolta is; kieszközölte, hogy szabadon ülövendége részére italt mérhet, míg a zsidónak csak utcai kimérése volt már előbbi években is.

gyeltél
ott ha
is, s v
ügy g
esolt
már a
meg a
zett it
T
is köv
tam a
a sz.
diszlet
dicséri
Mojzsi
T
H
ur s e
ni a h
H
férfiu,
hivatot
vasutat
érett k
tatott,
toasztta
szükség
van it
felaján
kapotte
rakadis
midön
haragjá
fazékat
fogott l
azt nem
hajban
a feje.
C
urat, h
sziveke
bányai
dunk a
Ba
Ol
Kormán

Igy ment ez egy hónapig; de mindjárt megirigyelték, amint virágzásnak indult az üzlet. Megvetették, ott hagyták, nem csak a lakosság, de még az elüljárók is, s valamennyien a zsidóhoz szegődtek. Mert a zsidó úgy gseftelt, hogy az elüljáróknak olesóbban összepanacsolt italát adta. Igy kieszközölte, hogy 1896-ik évben már a zsidó kapott ülövendégi engedélyt. Igy buktatták meg a keresztények a keresztényt, hogy még a beszerzett italt is csak potom áron volt kénytelen eladni.

Tehát nincs reményem, hogy a bécsi példát mi is követjük. De hogy is volna? Felháborodásomnak adtam a tegnapi napon is kifejezést a községházánál, hol a sz. kereszt helyett a pálinkás üveg, pálinkával telve diszlett a bírónk és tanácsosunk előtt. Ott is isznak és dicsérik azt a pancsolt zsidó-zagyvalékot és támogatják Mojzsiékat.

Tisza-Örvény 1896 év május 3.

Maradok a t. szerkesztőségnek alázatos szolgája.
Csesznok Ferenc.

Tekintetes szerkesztő uraság!

Hogy hát haladni kell a korról kidoboltatta a bírós ur s ennél fogva a mi városunknak sem szabad elmaradnia a haladástól.

Hogy könnyebben haladhassunk, akadt egy nemes férfit, a ki jelenleg főkapitány Budapesten, gyűlést hivatott össze Bábban, melynek célja lett volna egy vasutat kiépíteni Bakabányáig, hogy az ezer év múlva érett köszönetet szállhassa lefelé: A gyűlés megis tartott, azon maga a főkapitány ur elnökölt s egy hosszú toasztalal iparkodott bebizonyítani, hogy a vasut okvetlen szükséges e vidéknek (mellesleg megjegyzem, hogy neki van itt egy hitvány birtoka) s azért a legmelegebben felajánlja az ügy fölkarolását. Az egész beszédje alatt nem kapottegyetlen helyeslő szót sem. Deutsch Mojzes a chev-rakadischa elnök tisztelgett neki folyvást helyeslőleg. S midőn a gyűlésnek vége szakadt, az elnök ur azon való haragjában, hogy a jelenlevők kiütötték kezéből a husos-fazékat, mérgesen távozott s egyedül Deutsch Mojzessel fogott kezét, mivel bizalmas emberét vélte benne, de azt nem tudja, hogy Deutsch a legnagyobb foku idegbajban szenved s kinek folytonosan helyeslőleg jár a feje.

Csak arra akartam kérni a tekintetes szerkesztő urat, hogy mivel oly közel van a főkapitány urhoz, szivekedjék megtudni: *hogy mikor kezdik a bakabányai vasut kiépítését?* mert félünk, hogy el maradunk a kortól.

Báth 1896. ápril 28

igaz tisztelője
Pomothi József.

Tisztelt főtisztelendő szerkesztő úr!

Olvastam a „Magyar Néplap“ 18-ik számában a *Kormánypartí fogás* című cikket, melyben igen jól tet-

szik észlelni, hogy a kormány milyen ellensége a néppártoknak és minő fegyvereket talál föl, csak hogy le tudja győzni a néppártot. Legujabb fegyvere most már a könyörgés. Azaz nem is annyira öneki, mint inkább a vele cimboráskodó Eötvös-Kossuth-féle titkos kormánypartinak.

Április 26-án Olay Lajos képviselő lejött Csávolyra, Sz.-Ivánra, Bikityre, Jankovára és Mélykútra, ahol mindenütt kérve kérte az összes szavazókat, hogy Kossuth Ferencet le akarja hozni, fogadjuk tehát nagy parádéval. Ámde Olay Lajos rimánkodása kárba vészett, mert velem együtt az egész választó kerület azt javasolta: legjobb lesz Olay Lajosnak Kossuth Ferencel egyetemben fönmaradni a kiállításon, mert Bácskában senki se kívánja őket látni és hallani. Szavazás előtt nem kérészt föl bennünket a mi képviselőnk s nem kérdezett meg: akarjuk-e az egyházpolitikai törvényeket? Hanem megszavazta a mi megkérdésünk nélkül, sőt jól ismert akaratumk ellenére is. Hát most rajtunk a sor. Most mi nem kívánjuk se Olay Lajost, se Kossuth Ferencet. Mi nem vagyunk a híres debreceniek, hogy Kossuth tiszteletére fényes lakomát csaphassunk és ünnepeljük őt. Mi szegény parasztok vagyunk, kik véres verejtékkel és izzadsággal keressük napi kenyerünket, mert éhesek vagyunk. Ami terem, azt elviszi a végrehajtó. Igy nem tudunk dárídót csapni.

Mi más valakit várunk, más valakit akarunk ünnepelni. Annak nem kell tüntetés, nem kell cifraság, hanem tiszta szív, fényes becsület és szent igazság.

S ki lehetne ez más, mint a **néppárt**, melyért az egész választókerület rajong.

Ezt fogjuk mi ünnepelni, ennek a programját fogjuk hajadonfővel hallgatni; ennek a zászlaját fogjuk kitűzni, mert az hliomtiszta.

Ha ezt a zászlót kitűzi drága hazánk minden választókerülete, akkor biztosak lehetünk a második ezeréről is. Hazánk fön fog maradni s ezer esztendő múlva is örömmel hangoztatják unokáink:

Él még a magyar.

Eljen Magyarország!

Eljen az apostoli király!

Eljenek a néppárt vezérférffiai!

Éljen, éljen, éljen a néppárt!!!

Csávoly, 1896. május 2-án.

Mély tisztelettel

Milassin Márton,
néppárti választó.

A szerkesztőség üzenetei

S. J. Kis-Hid. Ilyen megbízható s buzgó elvtársnak szivesen várunk. A sz. Istvánnapi látogatást, hogy ne engednök meg. Csak örülünk, ha híveink fölkeresnek. — B. A. Szihalom. Csak 100 literen alul — R. P. Tisza-Süly. Levele alapján bepanaszoltuk a jászladányi póstamestert, amiért őnt le akarta beszélni a „Magyar

Néplap-ról s nem akarta továbbítani megrendelését. Az ilyen uraknak, kik a közönség szolgálata helyett a hivatalban politizálnak, a fuluk közé kell csapkodni. S ezt tettük a följelentéssel. — **B. J. Battonya.** Cobbet második füzeté még mindig késik, s pedig azon okból, hogy a megrendelések még egyre jönnek. Ezeket be kell várni, mert mindenkit ki akarnak elégiteni, másrészt meg sok fölösleges példányt se akarnak kinyomtatni. — **R. K. Bihar-Mezőkeresztes.** Cobbet műve kérésének akár fentebb olvashatja. Ne tessék aggódni. Majd ha megindul, nem kell többé reklamálnia. — **L. L. Vác.** Még nem közölhető De határozott hivatásról tanuskodik. Szorgalom, tanulás, gyakorlat s ön jó dolgokat fog produkálni. — **T. A. Gajdobra.** Az idén nincs szavazati joga, mert ha a múlt év júniusában tett csak képesítést, a múlt évben nem vehették föl a szavazók listájába. Már pedig az idén a múlt évi összeírás szerint szavaznak. Az idén legyen rá gondja, hogy összeírásakor ki ne hagyják s ha új év után lenne a választás, ön is szavazhatna. — **V. J. Guár.** Hát Ikerváron —

Budapesti piac.

Hüvelyes vetemények és termények.

Babnagyt fehér 8—8.50 kis gömbölyű 8.25—8.50 frt., törpe 9 frt., barna 7 frt., tarka 6 forint.
Borsó 8.75—9.50 frt. hámozott 12.50 frt.
Lencse 8—12 frt.
Köles 5.25—5.50 frt.
Mák 00.18 frt.
Kendermag 8.75—9.25 Mind 100 kilónkint

Vetőmagvak.

Vörös lóhere 26—32 frt.
Lucerna 35—42 frt.
Baltacim 9—9.50 frt.
Bükköny 6—6.50 frt.
Takarmányrépamag. Obendorfi 25 frt., vörös Mamuth 22 frt., olajbogyó-alaku 22 frt., eckendorfi 22 frt. Mind 100 kilónkint.

Baromfi, vad, tojás.

Öreg tyúk páronkint 1.50—3.00 frt.
Csirke . . . 1.00—1.50 frt.
Idei csirke . . . 1.30—1.40 frt.
Husos lud . . . 3.50—4.50 frt.
Husos kacsa . . . 2.00—2.60 frt.
Hizlalt kacsa . . . 3.50—4 frt.
Kappan . . . 1.80—3.00 frt.
Pulyka . . . 3.20—5.00 frt.
Vad disznó kilogrammonkint 00—00 kr.
Tojás 1440 darabot tartalmazó láda 23.00—28.50 frt.

Marhavásár.

Jármos ökör 340—380 frt páronkint.
Fejős tehén tarka 50—150 frt. bonyhádi tehén 95—200 frt darabonkint.
Vágómarha. Magyar ökör 20—28 frt. Szerbiai ökör 27—30 frt. Bivaly 18—22 frt. Tehén 20—27.00 frt. 100 kilogrammonkint.

Szurómarhavásár.

Élő borju 27—39 frt. párja.
Leölt borju 45—50 frt. 100 kilogrammonkint.
Élő bárány 5.50—7.00 frt.
Leölt bárány 2.50—7 frt páronkint.

Juhvásár.

Elsőrendű (kiviteli) birkaért 16—22 frt.
Jóminőségű (anya) birkaért 9—11 frt.
Középmínőségű (anya) birkaért 6—9 frt.
Jóminőségű kiviteli (ürü) birkaért 19—22 kr.

Középmínőségű (ürü) birkaért 16—18 kr. kilogrammonkint eleven suly szerint.

Lóvásár.

Könnyebb kocsiló 110—375 frt.
Nehezebb kocsiló (hintós) 110—225 frt.
Ígás kocsiló 100—175 frt.
Fuvarosló 50—195 frt.
Parasztló 35—70 frt

Takarmányvásár.

Réti széna 2.50—2.80 frt.
Muhar 2.30—2.70 „
Zsupszalma 2.00—2.25 „
Alomszalma 1.30—1.50 „
Kukoricaszár 1.25—1.40 „
Sarju 1.90—2.40 „
Szalmaszecska 2.00—2.50 „

Zöldségüzlet.

Petrezselem 3 frt.
Répa Pozsonyi sárgarépa 1.50—2 frt., budapesti sárgarépa 2.00 frt.
Hagyma. Vöröshagyma 2—3 frt., sárga makói hagyma 6—7 frt., foghagyma 10—15 frt.
Burgonya. (Krumpli.) Sárga burgonya 2 frt., rózsaburgonya 2.50 — — patkóburgonya 2—3 frt. Mind métermázsánkint.

Zeller 6—10 frt.
Párhagyma 75 kr.
Céklarépa —80 kr.
Fekete retek 1.40 kr.
Kalaráb 60—80 kr.
Kelkáposzta 3 frt.
Fejes káposzta 6—10 frt.
Vöröskáposzta 4—8 frt.
Csiperke gomba (sampion) 2—3 frt.
Torma 15—20 frt.
Kakukfű 40—60 kr. Mind 100 darabonkint.
Téli spárga 1 kiló 1.20—1.40 kr.
Karfiol darabja 15—20 kr.
Kelbimbó 1 csomó 50—60 kr.
Metélő hagyma 15 csomó 10 kr.
Zöld petrezselem 15 csomó 10 kr.
Hajtatott idej termények: fejes saláta 100 drb. 3 frt, sóska 1 csomó 10 kr. hónapos retek 4 csomó 10 kr. kék kel 1.50—2 frt, spenót 1 kosárral 1—1.50 frt, uborka 1.50—2 frt.

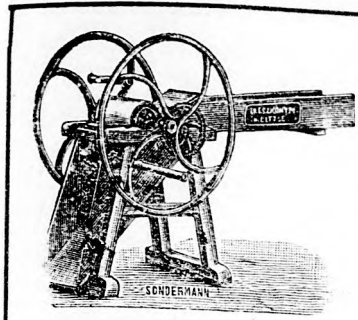
Lisztüzlet.

Szám.	0	1	2	3	4	5	6	7	8
frt	12.00	11.40	10.90	10.30	9.50	9.20	9.00	7.40	5.20
Korpa finom	3.35 goromba 3.40								

Gabnapiac.

				frttól	frtig
Buza	bánsági új	. . .	77—81	klg.	6.70—7.05
—	tiszavidéki	. . .	77—81	„	6.75—7.10
—	pestvidéki	. . .	77—81	„	6.70—7.05
—	fehért.	. . .	77—81	„	6.80—7.10
—	bácskai	. . .	77—81	„	6.80—7.15
Rozs	elsőrendű	. . .	70—72	„	6.40—6.45
—	másodr.	„	6.35—6.40
Árpa	takarmány	. . .	60—62	„	4.50—4.70
—	égetni való	. . .	62—64	„	5.10—5.70
Zab		. . .	39—41	„	6.15—6.50
Kukorica		. . .	—	„	4.05—4.10
Köles		. . .	—	„	5.25—5.50

A szerkesztésért felelős: Lepsényi Miklós.

TRESZKONY MIHÁLY.

Nagy-Bittse (Trencsénm.) mezőgazd. gépgyáros ajánlja: járgányokat, szecskavágógépeket, cséplőgépeket, rostákat, konkolyválaszókat, sorvetőgépeket, daráló malmokat, répa és burgonya vágógépeket, káposztagyűlő gépeket, kukoricamorzsoló gépeket, különféle ekéket és boronákat, amer. gereblyéket, esertő gépeket, malata zúzókat, amer. ruhamangorlókat, körfűrészeket és tizedes mérlegeket.

Képes árjegyzéket ingyen és bérmentve küldök.

Tessék figyelni.

a Szent-Antal kasza,

mely méltán meg érdemli

a nép kaszája címet

mint a hogy sok vidéken nevezik.

Ezen kasza elismerésének egy nagyobb részét szívós, sem nagyon kemény, sem lágy, és csodálatra méltó könnyűségének köszönheti.

Különösen azért felel meg a közönség kívánságának mert a „Szent-Antal” kaszának erős nyaka, igen vékony pengéje van és egy rendes kaszás ember kezéhez van igazítva; nem kell kovácskézre adni a nyakat hajlítani, mert ezáltal a kasza hátulj rendesen lágyul.

Sok gazda a hibás kalapálás által a legjobb kaszát is elrontja, ez a „Szt.-Antal” kaszánál nem jöhet elő, mert az már ki van kalapálva és kipróbálva lesz a gazdaközönségnek átadva.

A „Szt.-Antal” kaszával csupán egyszeri kalapálással több napon át lehet dolgozni és egyetlen kaszákó fenéssel 120—150 lépésnyire lehet akár a legkeményebb és legsűrűbb hegyi fűben is kaszálni.

Minden darabért két évig jótállást vállalok és a meg nem felelőt kicserélem.

Árak: 70 80 90 100 cm.

1:05 1:10 1:20 1:30

5 darab rendelésnél a posta költség t a kaszagyár fizeti. 10 drb rendelésnél egy darab ingyen. Megrendelhető: **SOHR JÓZSEF** urnál Somogy-Szill.

Lourdesi viz

a csodaforrásból eredeti liter: palaezokban kapható — egyedül

Stampfl Gusztávnál,

Budapest, VIII., Gólya-utca 28. sz.

Ára bérmentve, csomagolással 2 frt 10 kr.

Törlesztéses

jelzálog-kölcsönöket

birtokokra, házakra, telkekre, gyárakra,

rövidebb vagy hosszabb időre, az intézet által felmondhatatlanul, legelőnyösebb feltételek mellett, ugy-szintén

tőzsdei megbízások

(esetleg készpénz-fedezet nélkül is)

továbbá ingatlanok vételét, eladását, cserélését, bérbeadását, valamint személyi hiteleket is ajánl:

„AGRARIA”

adóhivatala

magyar gazdasági és bankforgalmi intézet

(A Hollandi hitelbank vezérképviselősége)

BUDAPEST, Kerepesi-út 73. sz.

A „Szent Gellért” könyvnyomda

elvállal mindennemű megrendelést, egyházi, községi és magán jellegű **nyomtatványokat**, és szállítja azokat a legrövidebb idő alatt, s legjutányosabb áron; erős, jó papírt ad s tetszetős, csinos kiállításra nagy súlyt fektet.

Tisztelettel kérjük a főt. Püebános urakat, a községi előljárókat, a különféle egyetek tagjait s minden katolikust, hogy nyomdai megrendeléseiket ezentul ne zsidó vagy szintelen nyomdában eszközöljék, hanem keressék meg a „Szt-Gellért” katolikus könyvnyomdát, mely mindenkor rendelkezésükre áll s így támogassák a kath. ügyet. Fogjunk össze valamennyien, akkor boldogulunk.

Könyvnyomdánk mint a katolikus érdekek megrendíthetlen támogatója, büszkeségét helyezi abba, ha az igényeket minden tekintetben kielégítheti s a megrendelőktől csak dicséretet arathat.

Budapest, 1896. Práter-utca 44.

Tisztelettel

a „Szent-Gellért” könyvnyomda.

Apró hirdetések egyszeri közlése szavanként 2 krral fizetendő. Vastagon szedett betűk kétszeresen számíttatnak. Címmel feladottak után 30 kr. bélyeg is fizetendő.

Cím alatt a hirdető neve, város vagy utca megnevezése s a postarésztante szó értendő.

HIRDETÉSEK

felvételnek lapunk kiadóhivatalában
Budapest, Práter-utca 44.

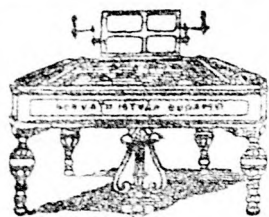
Allandó hirdetések petit soronként 6 kr. s nonparellsor 10 krral számíttatnak. A közlési díj készpénz vagy levélbélyegeken előzetesen melléklendő.

Levélbeli felvilágosítás csak a hirdetés és válaszbélyeg beküldése mellett adatik.

I. B. PURGER
oltarépitő és képfaragó.
Gröden, Tirolország.

Ajánlja magát a Főtisztelendőségek becses figyelmébe.

Minden stýlben elvállal templom-berendezéseket, valamint a szakmába vágó javításokat a lehető legolcsóbb árak mellett. — bármely hasonló műveggel versenyképes. — Szíves megkeresésekre tervek és költségvetések a legrovidebb határidő alatt elkészíttetnek.

Czimbalom,

hegedű, fuvola, czitera, intona, ariston, harmonika és mindenféle mechanikai zeneművek, zongora, stb. hangszerek és azok kellekeiről árjegyzéket küldök. — Kiadásomban megjelentek: Czimbalom-iskola, írta: Kulliffay I. főhercegi zenetanárnő. Tartalmaz 94 dalt és számos Eftűdőt, ára 3 ft 50 kr. Czimbalmozók folyóirata szerkeszti Késmárky Árpád. Előfizetés egy évre 4 ft 80 kr. Megjelenik 14 napon egyszer, 4-6 darabbal. — Magyar tilinkó-iskola. Ára 1 ft. — Mindenféle hangszerek javíttatnak.

HORVÁTH ISTVÁN,

ő cs. és kir. fensége

József főherceg udvari szállítója,
Budapest, Erzsébet-körút 2.
és Kerepesi-út 46. szám.

CSODA-CSEPPEK

gyomor-gyengesség, étvágytalanság, gyomor puffadás, székrekedés, gyomorszorítás és fájás, gyomorrontás, csömörlet, szédülés, sárgaság, lép- és májbetegség aranyér ellen. Ára egy üvegnek 40 kr.

CSODA-KENET

csusz és minden hülés rándulás vagy erőltetésből eredt in- és csontfájdalmak, úgy fogfájás ellen kitűnő hatása. Ára egy üvegnek 40 kr.

Kapható a feltalálónál

ZSÁLECZ ISTVÁN gyógyszerésznél.

Köröshegyen (Somogy megye.)

Főraktár: Budapesten **Török József** gyógyszer-tárában Király-utca 12. — Hálairatok mellékeltetnek. A küldés portómentes, ha az összeg és 30 kr. postadíj előre beküldetik; utánvétellel a küldés drágább.

HALÁCSY S.

Ajánlja a kiállításra feljövő t. közönségnek **fényképeszeti műtermét, hol fényképek, kréтарajzok, olaj és squarell képek, valamint különösen**

csoportok

a legszebben és legjutányosabban készíttetnek
Kerepesi-ut 30. sz. I. emelet.

A gazdaközönség legkedveltebb kaszája!

„Villám kasza“

szállítása

április hó 15-én kezdődik

1 db 85 96 95 100 cm hosszú
ára 1-10 1-15 1-20 1-30

1 pár kasza-üllő és kalapács 1 ft 10 kr.

Egyedül csak a „Villám-kaszaim“ felelnek meg a gazdaközönség teljes kívánságának, különösen az által, hogy a „Villám-kaszák“ erős nyakkal, vékony, igen könnyű pengével vannak készítve és egy rendes kaszás ember kezéhez igazítva, nehogy meg kovács-kezzhez kelljen adni, a nyakát hajtani, mi által a kasza hátulja rendesen kilágyl. A „Villám-kaszákat“ kikalapáltan, a mi által már ki vannak próbálva, 10 darabonként postán bérmentve utánvét mellett szállítom, az esetleg meg nem felelők saját költségemen visszaküldhetők, kicserélés végett.

Tisztelettel:

VIOSZ ELEMÉR.

gazd. gépek gyári raktára és a „Villám-kasza“ egyedüli szállítója. Devecser (Veszprém m.)

A „Szent Gellért“

KÖNYVNYOMDA

valamint

a MAGYAR NÉPLAP

Mezőgazda és Krestan

KIADÓHIVATALA

PRÁTER-UTCA 44.

Makulatur papiros

métermázsánként 6 ft 50 krért kapható lapunk kiadóhivatalában

Iszákosság

gyógyítható a már számos esetben fényes eredménnyel használt Antibetinnel. Igen sok elismerő levél. Az illetőnek tudta nélkül is beadható. Egy adag 2 ft 20 kr., egy kettős adag, mely makacs bajnál szükséges, 4 ft 40 kr.; az utóbbi összeg előleges beküldése mellett, bérmentes átküldés. Kapható: Sas-gyógyszertárban Lugoson 19. sz.

Vetőmagvak!

Évek óta gondos kiválasztás után termelt és honosított, legjobb rendszerű külföldi és saját találmányú gépeken tisztított, a budapesti m. k. magvizsgáló és a magyaróvári m. k. növénykísérleti állomások által vizsgált és ólomzárolt magvaink: **Vörös lóheremag, Sárga Oberndorfi répmag**, továbbá székely és prairie királyné tengeri, tavasszal vehető őszi takarmányborsó, fehér törpepszuly, vörös Mont d'Or karosbab, óriás-szemű lencse kaphatók **Gróf Teleki Árvéd** drassói uradalma intezőségétől u. p. Koncza. Ugyanott allgani fajtehenek, fajborok, továbbá tábla- és határjelző oszlopok, kerékvetők, gerendák tölgyfából kaphatók.

Lathreiner-féle
KNEIPP-MALÁTA-KÁVÉ
mint
Vegyülek a babkávéhoz
az
egyedül egészséges
kávéital.

Hirdetéseket lapunk számára kizárólag a „MAGYAR NÉPLAP“ kiadóhivatala fogad el.